

Arrest

nr. 84 676 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

Op het moment dat (huidig president) Mikheil Saakashvili aan de macht kwam eind 2003 werkte u als inspecteur op het departement voor de bestrijding van ernstige economische misdrijven van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

In mei 2004 droegen uw nieuwe oversten u op om een illegale taak uit te voeren. Omdat u dit niet wilde, nam u ontslag.

Toen u in 2005 mee wilde doen aan een examen voor posities bij het Ministerie van Justitie bleek dat personen die minder goed dan u hadden gescoord wel functies hadden gekregen maar u niet. Toen u om uitleg ging vragen werd er u gezegd dat u niet meer voor de overheid zou werken. U wilde hierop

naar de rechtbank stappen om deze wanpraktijken, en die op het Ministerie van Binnenlandse Zaken, aan te klagen.

Twee weken hierna, op 12 oktober 2005, werd u gearresteerd door agenten van SODI, het speciaal operatief departement van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De agenten plaatsten drugs in één van uw zakken en arresteerden u. De agenten beweerden dat u de drugs had gekocht.

Er werd een strafzaak tegen u opgestart, volgens u om u het zwijgen op te leggen. Uiteindelijk werd u veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf en een boete na een akkoord tussen u en de openbare aanklager. U kwam op 29 december 2005 vrij uit de gevangenis.

In 2007 begon u een zaak samen met een partner. Jullie bouwden een commerciële ruimte die jullie verhuurden. Na drie maanden, in oktober of november 2007, werd het gebouw afgebroken door de gemeentelijke diensten, zogezegd omdat het gebouw illegaal gezet was. Dit gebeurde evenwel zonder bewijzen of een bevel van een rechtbank. Op de dag van de afbraak werd tevens uw partner gearresteerd. U wilde klacht indienen maar had daarvoor originele documenten in verband met het gebouw nodig. Daarom ging u naar het archief waar deze bewaard werden. Daar werd u echter gezegd dat dergelijke documenten niet bestonden. Bij het verlaten van het archief werd u door vier onbekenden in een minibus gedwongen. Ze brachten u naar een bos, waar u ernstig geslagen werd. U werd achtergelaten en later gevonden door monniken.

U verbleef in hun klooster tot maart 2009.

Toen u hierna terugkeerde naar Tbilisi, was het huis van uw zakenpartner verkocht; u weet niet waar hij sindsdien is. In hetzelfde jaar werd u lid van de politieke partij Nationaal Forum.

In 2010 werden er lokale verkiezingen en burgemeestersverkiezingen gehouden in Tbilisi. U hielp mee tijdens de verkiezingscampagne, waarin uw partij opriep tot een boycot.

Tijdens de campagne kreeg u twee à drie keer dreig telefoons. Men wilde dat u stopte met uw activiteiten. U bleef echter verder campagne voeren.

Na de verkiezingen kwamen twee maal mensen, gestuurd door Minister van Binnenlandse Zaken Merabishvili, naar u thuis die op zoek waren naar u. U was echter telkens afwezig.

U dook onder bij uw ouders in het dorp Khaldaba en bij een vriend in het dorp Nikortsminda. Ook daar vielen mensen van Binnenlandse Zaken binnen. Hierbij werden uw ouders verbaal en fysiek aangevallen.

Uiteindelijk verliet u het land op 20 juli 2010. U ging met het vliegtuig van Tbilisi naar Kiev. Via Lvov en Warschau reisde u verder naar België, waar u op 22 juli 2010 arriveerde.

U vroeg een dag later asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Na uw vertrek vernam u nog dat er een convocatie van de financiële politie werd afgeleverd op uw adres in Tbilisi. U vermoedt dat agenten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken u op deze manier willen arresteren.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U haalde voor het Commissariaat-generaal verschillende problemen met de Georgische autoriteiten aan. In 2005 nam u gedwongen ontslag bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken omdat u niet wilde meewerken aan illegale praktijken. Toen u deze praktijken en onregelmatigheden bij een wervingsexamen wilde aanklagen, werd u door agenten van een speciale afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken onterecht opgepakt voor drugsbezit en vervolgens hiervoor veroordeeld.

In 2007 kende u problemen met de stedelijke autoriteiten omwille van een commerciële ruimte. In 2010 kende u opnieuw problemen met mensen die werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken omwille van uw politieke activiteiten.

U vreest bij terugkeer naar Georgië illegaal opgesloten en eventueel gedood te worden.

U maakt echter geenszins aannemelijk dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Wat betreft uw verklaringen dat u zelf ontslag nam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken omdat u niet wilde meewerken aan volgens u illegale praktijken (CGVS, p.11), dient opgemerkt te worden dat deze feiten geenszins als zwaarwichtig kunnen worden beschouwd.

Er kan in deze immers geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld in de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming.

Voorts verklaarde u dat u werd gearresteerd voor drugsbezit op 12 oktober 2005 omdat u voordien ermee had gedreigd om de oneerlijke praktijken bij een selectie-examen eerder dat jaar – u zou niet weerhouden zijn omwille van de problemen op uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken – voor de rechtbank aan te klagen. (CGVS, p.11-12)

Er dient vastgesteld te worden dat u er geenszins in slaagt om een verband tussen eventuele problemen bij een selectie-examen enerzijds en uw arrestatie anderzijds aan te tonen. Vooreerst bleek u zelfs niet te kunnen zeggen in welke maand dit examen had plaatsgevonden (CGVS, p.12), hetgeen weinig aannemelijk is te noemen gezien de centrale rol het speelt in uw asielrelaas. Bovendien legt u geen begin van bewijs neer aangaande uw deelname aan het examen, noch de resultaten ervan.

Gelet op het officiële karakter van deze selectie, mag een dergelijk bewijs toch verwacht worden, te meer daar de resultatenlijsten volgens u ad valvas bekend werden gemaakt. (CGVS, p.12)

Voorts maakt u geenszins aannemelijk dat uw arrestatie en veroordeling onterecht waren en dat u onder druk werd gezet om valse verklaringen af te leggen (CGVS, p.13).

Uit de door u neergelegde documenten uit uw strafzaak kan alvast niet geconcludeerd worden dat u intentioneel gevisieerd werd door de autoriteiten omwille van de door u verklaarde redenen, noch dat zij u onder druk hebben gezet om valse verklaringen af te leggen.

In tegendeel, uit deze dossierstukken blijkt dat u zich op 14 oktober 2005, twee dagen na uw arrestatie, nog hebt beroepen op uw recht om te zwijgen. (stuk 5)

Bovendien blijkt uit de beslissing van de gerechtelijk expert d.d.18/10/2005 (stuk 12) dat u tegenover hem drugsgebruik bekend hebt; dat u twee jaar voordien begon met het inspuiten van Subotex – de drug die ook bij u zou zijn gevonden tijdens de fouillering; en dat u voor het laatst Subotex had gebruikt op 12 oktober 2005, de dag van uw arrestatie. Bovendien werden er sporen van injecties in de ader van uw hand vastgesteld.

Pas op 21 december 2005 zou u daarop bekentenissen hebben afgelegd in het kader van een overeenkomst met de overheid. De rechtbank is deze overeenkomst later gevolgd. U hebt op geen enkel moment tijdens het gehoor melding gemaakt van valse bekentenissen over drugsgebruik, of van een (vervalste) gerechtelijke expertise.

Gelet op het feit dat uw (eventuele) drugsgebruik een cruciaal punt vormt, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u hierover niets zou vertellen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Bijgevolg dient aangenomen te worden dat u de werkelijke omstandigheden voor het Commissariaat-generaal verborgen trachtte te houden.

Gelet op het bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u gearresteerd zijn met de intentie om te verkomen dat u klacht zou indienen tegen het Ministerie van Justitie en of het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u nog geruime tijd in Georgië bent blijven wonen nadat uw voorwaardelijke straf afgelopen was (afgaande op het vonnis, stuk 18, was dit in oktober 2008) en dit terwijl u op dat moment ook in het bezit was van een internationaal paspoort (CGVS, p.7)

Gelet op deze vaststelling kan bezwaarlijk gesproken worden van een actuele en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van deze feiten.

Ook wat betreft de problemen die u verklaart te hebben gekend in 2007 met betrekking tot de commerciële ruimte die u samen met een partner uitbaatte, dient te worden vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs levert. U zou geld geïnvesteerd hebben en uw partner bouwgrond. Samen zouden jullie een commerciële ruimte gebouwd hebben om deze vervolgens te verhuren. (CGVS, p.15) Bovendien zouden jullie alle nodige vergunningen gehad hebben. (CGVS, p.16)

Uw stelling dat u geen enkel document hebt dat u kan linken aan het betreffende gebouw (CGVS, p.19), overtuigt bijgevolg niet. Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u minstens een begin van bewijs van deze problemen kan voorleggen.

De afwezigheid hiervan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake wordt verder in gevaar gebracht door de vaststelling dat u persoonlijk een nieuwe identiteitskaart en paspoort aanvraag en bekwam bij de paspoortdesk van het district Mtatsminda-Krtsanisi in Tbilisi in de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd. Immers, de door u neergelegde identiteitskaart werd afgeleverd in maart 2008, en u verklaarde dat u op hetzelfde moment als uw identiteitskaart uw paspoort ontving. (CGVS, p.7)

In deze periode zou u evenwel ondergedoken hebben geleefd.

U verklaarde immers dat u nadat u geslagen werd in het bos in november 2007, ruim een jaar onderdook bij monniken in het Davit Gareji kloostercomplex en daar heel 2008 verbleef. (CGVS, p.17) U stelde bovendien dat u dit deed omdat u schrik had om gearresteerd, geslagen of gedood te worden. (CGVS, p.19)

Het persoonlijk aanvragen en afhalen van identiteitsdocumenten, waarbij u bovendien vrijwillig in contact trad met de autoriteiten, valt bezwaarlijk te rijmen met een dergelijke vrees.

Voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan voormeld probleem, verklaarde u zelf dat u, nadat u zou zijn gestopt zijn met onderduiken in maart 2009, geen problemen meer hebt gekend omwille van deze feiten en dat dit afgesloten was. U verklaarde bovendien bij deze dat u het land had verlaten omdat u andere problemen kende. (CGVS, p.20)

Zodoende kan op basis van uw verklaringen geenszins besloten worden dat u heden nog steeds een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van de feiten die zich in 2007 hebben afgespeeld.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw politieke activiteiten, ten slotte, dient te worden besloten dat u deze geenszins aannemelijk maakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen ter zake weinig consistent bleken. Met betrekking tot de campagne voor de lokale verkiezingen in Tbilisi waarbij u betrokken zou zijn geweest, verklaarde u dat uw partij National Forum deze verkiezingen boycotte.

Gevraagd waarom u dan campagne voerde, stelde u dat het doel van uw partij was dat de National Movement zou verliezen. Uw partij zou volgens u echter geen andere kandidaat gesteund hebben. Daarnaast verklaarde u dan weer dat uw partij haar leden wel opriep om betrokken te zijn bij de campagnes van andere (oppositie)kandidaten.

Even later verklaarde u dan weer dat jullie campagne voerden opdat het publiek niet zou gaan stemmen.

Enerzijds campagne voeren voor een boycot door het grote publiek valt niet te rijmen met het ondersteunen van de campagne van andere oppositiekandidaten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er verschillende kandidaten van de oppositie wel meededen aan de verkiezingen en dat enkel de Labour Party en het National Forum de verkiezingen boycotten.

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u wederom dat het doel was om andere oppositiepartijen te helpen om zodat de regeringspartij zou verliezen (CGVS, p.21), hetgeen nog steeds niet verklaart waarom een oproep om de stembusgang te boycotten andere oppositiekandidaten die wel meededen zou helpen. Deze inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw politieke activiteiten waarvoor u vervolgd zou zijn, zodat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u tot op heden het enige stavingstuk waarvan u melding maakte – een convocatie van de financiële politie die zou zijn afgeleverd na uw vertrek (mogelijk begin augustus 2008), volgens u een initiatief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken om u te arresteren (CGVS, p.23) – nog steeds niet hebt neergelegd op het Commissariaat-generaal.

Gelet op het feit dat u er wel in geslaagd bent om de belangrijkste stukken uit uw strafdossier uit 2005 naar België te laten opsturen na uw vertrek (CGVS, p.6), dient te worden besloten dat u ook deze convocatie zou moeten kunnen neerleggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat u, toen u het strafdossier kwam neerleggen, hebt gemeld dat uw broer twee documenten had opgestuurd maar dat u er slechts één hebt ontvangen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u hebt nagelaten te melden welk document er niet zou zijn toegekomen.

Mocht het inderdaad de voormelde convocatie betreffen, dan nog overtuigd deze uitleg geenszins. Het betreft immers een blote bewering betreft die geenszins gestaafd wordt op objectieve wijze.

Het niet neerleggen van deze convocatie ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas.

Verder dient op basis van uw verklaringen te worden besloten dat de autoriteiten na de verkiezingen van 30 mei 2010 nog intensief naar u op zoek waren, minstens tot begin augustus 2010.

In die periode vielen agenten immers twee maal in enkele dagen tijd binnen bij uw ouders, waarbij ze zeiden dat u zich moest aanmelden bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Bij de eerste inval kon u nog vluchten. Daarnaast zou u begin augustus nog geconvoceerd zijn door de financiële politie, hetgeen u als een list van het Ministerie van Binnenlandse Zaken beschouwt om u te kunnen arresteren. (CGVS, p.23) Toen u de kans kreeg om nog bijkomende feiten te vermelden aan het einde van het gehoor, deed u dit niet, waardoor besloten kan worden dat de afgeleverde convocatie het laatste vervolgingsfeit was. (CGVS, p.23-24)

Gelet op al deze inspanningen van de overheid om u te arresteren is het weinig aannemelijk te noemen dat er na deze convocatie niets meer gebeurd zou zijn in verband met uw problemen, te meer daar u niet bent ingegaan op deze convocatie.

Deze vaststelling draagt verder bij tot de onaannemelijkheid van uw vervolgingsrelaas.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw handelingen bij het verlaten van Georgië niet te rijmen vallen met een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Zoals eerder reeds gesteld, blijkt uit uw verklaringen dat de autoriteiten tot begin augustus 2010 nog actief naar u op zoek waren.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er, op het moment van uw vertrek, aan de grensovergangen elektronische lees- en registratieapparatuur is geïnstalleerd voor de controle van reisdocumenten.

Dat u in deze omstandigheden op officiële wijze het land hebt verlaten met het vliegtuig, waarbij u de grens- en douanecontrole passeerde, (CGVS, p.8, 10) en zo een ernstig risico op ontdekking liep, ondermijnt dan ook de door u verklaarde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken wordt. Dit geldt eveneens voor uw academische loopbaan, die wordt gestaafd door uw diploma.

Uw werkboekje toont aan dat u bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken hebt gewerkt van 29/10/2000 tot 15/07/2004. Er wordt echter geen melding gemaakt van uw functie daar (CGVS, p.5), noch van de reden van uw ontslag (CGVS, p.11). Bijgevolg kan dit document de door u verklaarde problemen niet staven.

Uw strafdossier werd eerder reeds besproken.

De door u neergelegde foto's waarop u te zien bent met een monnik en een derde persoon bevatten geen plaats- of tijdsaanduiding. Bovendien kan er niet op uitgemaakt worden in welke omstandigheden de foto's gemaakt werden. Bijgevolg tonen zij geenszins aan dat u in 2008 ondergedoken leefde in een klooster. De foto's van u in uniform vormen een begin van bewijs van uw werk voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Dit wordt door mij niet betwist. Zij tonen echter geenszins de problemen aan die u er gekend zou hebben."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/2-3 juncto 62, 52 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

Verzoeker laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing voornamelijk betrekking heeft op het ontbreken van documenten en van een begin van bewijs, uit het achterhouden van de werkelijke omstandigheden en het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal gaat volgens verzoeker echter voorbij aan de rode draad doorheen zijn asielaanvraag, met name een opeenstapeling van onrechtmatigheden door de autoriteiten ten zijn aanzien. Verzoeker wijst er op dat hij tijdens zijn verhoor heeft pogen duidelijk te maken dat het geheel van zijn problemen heeft geleid tot een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn hele verhaal ontrafeld heeft waardoor de binding verloren is gegaan.

Met betrekking tot zijn arrestatie wegens drugsbezit werpt verzoeker op dat het al té toevallig is dat hij, als hij al twee jaar drugsgebruiker zou zijn, plots voor het eerst in zijn hele leven wordt gearresteerd en dit juist op hetzelfde moment dat hij de illegale praktijken van de overheid wil aanklagen. Hij verwijst verder naar het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal waarin hij vermeldde dat hij onder druk werd gezet om valse verklaringen af te leggen. De commissaris-generaal gaat ervan uit dat deze valse verklaringen geen betrekking hebben op de drugszaak, hetgeen volgens verzoeker helemaal niet vaststaat. Volgens hem is het derhalve zeer aannemelijk dat zijn bekentenis ten overstaan van de gerechtelijk expert ook onder druk werd afgelegd.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij na zijn voorwaardelijke straf niet onmiddellijk het land verliet, merkt verzoeker op dat hij in Georgië bleef naar aanleiding van zijn politieke activiteiten als lid van het "Nationaal Forum". De ontvangst van de dreigtelefoons en de bijkomende incidenten zoals de ernstige slagen en de meer dan twee maanden onrechtmatige opsluiting, vormden volgens verzoeker dé druppel die (zie het verzoekschrift, p. 6) "de emmer der angst" (sic) deed overlopen.

Verzoeker laar aangaande zijn politieke activiteiten in Georgië gelden dat het logisch en zelfs algemeen bekend is dat de regerende partijen de meerderheid van de stemmen bezitten en in Georgië ook behouden. Het boycotten van de stembusgang leidt er volgens hem noodzakelijkerwijze toe dat de meerderheid minder stemmen zou kunnen behalen wat uiteraard automatisch ten voordele van de oppositiepartijen is. Verzoeker meent dan ook dat zijn afgelegde verklaringen dienaangaande niet onverenigbaar zijn met de informatie van het Commissariaat-generaal.

Met betrekking tot de convocatie van de financiële politie werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal uit het feit dat hij stukken uit zijn strafdossier heeft kunnen laten overkomen naar België, niet zomaar mag afleiden dat hij ook het voormelde specifieke stuk met evenveel gemak kan bijbrengen. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het (zie het verzoekschrift, p. 8) *“reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer”*. Hij stelt dat de commissaris-generaal de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht, schendt door op geen enkele manier te verduidelijken waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker laat gelden dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geconfronteerd dreigt te worden met een klimaat van bedreiging, geweld en zelfs de dood, zowel omwille van zijn pogingen om illegale activiteiten van de overheid aan te klagen, als omwille van zijn politieke activiteiten als lid van een oppositiepartij.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 52 van de vreemdelingenwet niet geschonden is, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van voormelde wet dat de commissaris-

generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zo oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het ontslag van verzoeker bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken om reden dat hij niet wilde meewerken aan illegale praktijken, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder kwam de commissaris-generaal tevens tot het terechte besluit dat verzoeker er niet in slaagt om een verband aan te tonen tussen zijn arrestatie voor drugsbezit op 12 oktober 2005 en de oneerlijke praktijken bij een selectie-examen waaraan hij eerder dat jaar deelnam. Verder maakte verzoeker het niet aannemelijk dat zijn arrestatie en veroordeling onterecht waren en dat hij onder druk werd gezet om valse verklaringen af te leggen.

Het verweer in het verzoekschrift (zie p. 5) dat *“Het is immers al te toevallig dat als verzoeker al twee jaar druggebruiker zou zijn, hij plots voor het eerst in zijn leven wordt gearresteerd en dit op hetzelfde moment dat hij net illegale praktijken van de overheid wil aanklaarten en dit ook heeft bekendgemaakt. Er is bijgevolg een duidelijk causaal verband tussen de daden van verzoeker als klokkenluider en de plotse (onrechtmatige) vervolging(en) door de autoriteiten in Georgië, een staat waar corruptie overigens een veelvoorkomend probleem vormt voor de burgers.”* overtuigt niet.

Verzoeker beperkt zich hier immers louter tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen.

Dergelijke handelwijze is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het best mogelijk en zelfs waarschijnlijk is dat verzoekers bekentenis ten aanzien van de gerechtelijk expert ook onder druk werd afgelegd, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal tevens correct vast dat verzoeker nog geruime tijd in Georgië is blijven wonen nadat zijn voorwaardelijke straf afgelopen was; bijgevolg kan er bezwaarlijk gesproken worden van een actuele en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker in Georgië bleef naar aanleiding van zijn politieke activiteiten als lid van het “Nationaal Forum” en dat de ontvangst van dreig telefoons en alle andere incidenten voor hem pas dé druppel waren die emmer deed overlopen, wordt niet aangenomen; dit betreffen immers loutere verklaringen van verzoeker zelf.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker ook aangaande zijn voorgehouden problemen in 2007 met betrekking tot een handelsruimte die hij samen met een partner uitbaatte, geen enkel begin van bewijs neerlegt, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent ondermijnt.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker in de periode dat hij ondergedoken zou hebben geleefd, persoonlijk een nieuwe identiteitskaart en paspoort aanvraag en bekwam bij de diensten van het district Mtatsminda-Krtsanisi in Tbilisi waaruit hij besloot dat het vrijwillig in contact treden met de autoriteiten door het persoonlijk aanvragen en afhalen van identiteitsdocumenten bezwaarlijk te rijmen valt met een vrees voor vervolging door de autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat in te gaan op bovenstaande vaststellingen, waardoor deze overeind blijven en de Raad ze tot de zijne maakt.

Verder zette de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uiteen waarom verzoeker zijn beweerde problemen omwille van zijn politieke activiteiten voor de partij “National Forum” evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Zo legde verzoeker dienaangaande inconsistente verklaringen af;

“Met betrekking tot de campagne voor de lokale verkiezingen in Tbilisi waarbij u betrokken zou zijn geweest, verklaarde u dat uw partij National Forum deze verkiezingen boycotte. Gevraagd waarom u dan campagne voerde, stelde u dat het doel van uw partij was dat de National Movement zou verliezen. Uw partij zou volgens u echter geen andere kandidaat gesteund hebben. Daarnaast verklaarde u dan weer dat uw partij haar leden wel opriep om betrokken te zijn bij de campagnes van andere (oppositie)kandidaten. Even later verklaarde u dan weer dat jullie campagne voerden opdat het

publiek niet zou gaan stemmen. Enerzijds campagne voeren voor een boycot door het grote publiek valt niet te rijmen met het ondersteunen van de campagne van andere oppositiekandidaten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er verschillende kandidaten van de oppositie wel meededen aan de verkiezingen en dat enkel de Labour Party en het National Forum de verkiezingen boycotten. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u wederom dat het doel was om andere oppositiepartijen te helpen om zodat de regeringspartij zou verliezen (CGVS, p.21), hetgeen nog steeds niet verklaart waarom een oproep om de stembusgang te boycotten andere oppositiekandidaten die wel meededen zou helpen. Deze inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw politieke activiteiten waarvoor u vervolgd zou zijn, zodat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het logisch en zelfs algemeen bekend is dat de regerende partijen de meerderheid van de stemmen bezitten en behouden en dat het boycotten van de stembusgang er noodzakelijkerwijs toe leidt dat de “meerderheid” minder stemmen zou kunnen behalen, geeft verzoeker duidelijk een post-factum uitleg, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. In geen geval maakt dit een dienstig verweer uit. De inconsistente verklaringen blijven bijgevolg staande en ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Voorts stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker het enige stavingstuk waarvan hij melding maakte, namelijk een convocatie van de financiële politie die zou zijn afgeleverd na zijn vertrek, niet heeft bijgebracht. Gelet op het feit dat verzoeker er wel in geslaagd was om de belangrijkste stukken uit zijn strafdossier uit 2005 naar België te laten overkomen na zijn vertrek uit zijn land, mocht de commissaris-generaal in redelijkheid verwachten dat verzoeker deze convocatie zou neerleggen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het zich niet akkoord verklaren met bovenstaande vaststelling; hij toont ook niet aan dat hij pogingen heeft ondernomen om deze convocatie in bezit te krijgen. Zijn nalatigheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Ten slotte oordeelde de commissaris-generaal terecht dat ook de omstandigheden waarin verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten, met name op legale wijze met zijn eigen paspoort, zijn beweerde vrees voor vervolging ondermijnt:

“Zoals eerder reeds gesteld, blijkt uit uw verklaringen dat de autoriteiten tot begin augustus 2010 nog actief naar u op zoek waren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er, op het moment van uw vertrek, aan de grensovergangen elektronische lees- en registratieapparatuur is geïnstalleerd voor de controle van reisdocumenten. Dat u in deze omstandigheden op officiële wijze het land hebt verlaten met het vliegtuig, waarbij u de grens- en douanecontrole passeerde, (CGVS, p.8, 10) en zo een ernstig risico op ontdekking liep, ondermijnt dan ook de door u verklaarde vrees voor vervolging.”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift voormeld argument onbesproken; de Raad schaaft zich achter deze motivering.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in zijn beslissing, heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker kan inderdaad evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor van 19 januari 2011, bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE